

Hồi 17

Tiên Nhân Phong Hội Chính Tà Chuẩn Bị Xô Xát Thật Là Hãi Kinh

Từ Lưu Bản và Trúc Lâm Thất Tiên đều là những nhân vật thuộc đệ nhất cao thủ trong võ lâm, nên khi họ đã sử dụng khinh công lướt tới, thực nhanh nhẹn không làm sao tưởng tượng nổi. Thế mà bóng người vừa xông thẳng vào bầy ngựa ở phía trước, hành động lại càng nhanh nhẹn hơn nữa.

Bởi thế, ai nấy chỉ kịp trông thấy một cái bóng đen vọt lên rơi xuống, đi đôi với những tiếng ngựa hí, người la thảm thiết đình tai, thì năm tên môn đệ đặc ý nhất của Thái Cực Môn, đều bị té nhào xuống khỏi lưng ngựa.

Bóng đen ấy bèn nhanh nhẹn chụp lấy Lữ Lâm, nhảy thẳng lên lưng một con tuấn mã cạnh đấy, giật cương chạy bay đi!

Kịp khi Từ Lưu Bản và Trúc Lâm Thất Tiên tiến đến nơi, thì đối phương người ngựa chỉ còn là một chấm đen nhỏ, thấp thoáng giữa bụi mù xa tít mà thôi.

Từ Lưu Bản và Trúc Lâm Thất Tiên đều biết không còn đuổi theo kịp nữa. Do đó, Thiết Thủ Tiêu Thông tức giận mắng rằng:

- Gã béo họ Từ này quả là một người không kể chi đến sĩ diện nữa! Hôm nay, rõ ràng người đã hại anh em ta, song thử hỏi chính người có được lợi gì?

Lúc ấy, Từ Lưu Bản cũng không có thời giờ để đấu khẩu với đối phương, vội vã lách mình chạy đến xem qua năm tên đệ tử đang nằm sóng sượt trên đất. Nhưng ông ta thấy năm nạn nhân đều bị đánh tan xương nát thịt, chết tốt từ lúc nào rồi.

Năm tên đệ tử này của Từ Lưu Bản, tuy võ công không thể gọi là cao cường, nhưng cũng tương đối khá. Thế mà, chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã bị đánh chết tốt một cách dễ dàng. Vậy thử hỏi Từ Lưu Bản không kinh hoàng sao được?

Ông ta đứng trơ người ra tại đấy, không nói được lời nào.

Trúc Lâm Thất Tiên lúc ấy cũng đã thấy rõ những đệ tử của Thái Cực Môn đã hoàn toàn bị sát hại.

Thần Bút Sử Tụ liền cúi người xuống, xách bóng xác chết lên, xem qua tử mĩ, rồi ném phịch trở xuống, nói:

- Các vị huynh đệ của ta hãy mau đuổi theo gấp!

Tiền Thông nói:

- Giờ thì còn làm sao đuổi kịp nữa?

Sử Tụ đáp:

- Đối phương có họ có tên, vậy nào sợ không truy tìm được hấn?

Phán Tiên Từ Lưu Bản nghe thế, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Sử lão tam, hung thủ là ai, có lẽ người đã nhận ra được rồi chăng?

Thần Bút Sử Tụ hừ một tiếng to trong mũi, nói:

- Dĩ nhiên là tôi đã nhận ra được rồi. Song, giờ đây bộ ông cũng muốn truy đuổi theo hấn ta sao?

Trong lòng của Phán Tiên Từ Lưu Bản lúc bấy giờ, vừa tức giận lại vừa hối hận. Trong khi ông ta ra tay cướp giật Lữ Lâm, thực không có thể tưởng tượng được là miếng mồi béo bở đã kề đến miệng, mà lại bị đối phương đoạt mất như thế này. Hơn nữa, chẳng những ông ta bị mất Lữ Lâm, mà năm tên đệ tử đặc ý nhất cũng bị thương vong, đồng thời, chính bản thân ông ta cũng bị mang tiếng xấu tới ngàn năm, không làm sao gột rửa được.

Ông ta dùng câu nói lại trong giây lát, rồi mới đáp rằng:

- Lẽ tất nhiên là tôi phải truy đuổi theo hấn.

Thần Bút Sử Tụ nói:

- Cái chết của năm người này đều do Âm Thi Chưởng gây ra.

Từ Lưu Bản không khỏi sửng sốt, nói:

- Nếu thế thì kẻ đã xuống tay vừa rồi chính là Thanh Linh lão quỷ hay sao?

Thần Bút Sử Tụ nói:

- Nếu chẳng phải lão ta, thì cũng là một trong hai đứa con yêu quý của lão ta thôi.

Từ Lưu Bản tức giận, nói:

- Chỉ khéo nói bá láp! Những môn hạ của ta chả lẽ đều là phường giá áo túi cơm cả sao? Chắc chắn kẻ xuống tay vừa rồi chính là Thanh Linh lão quỷ!

Trúc Lâm Thất Tiên thấy mọi việc đã xảy ra đến thế này, mà Từ Lưu Bản vẫn còn lên tiếng cãi nhau để bảo vệ thanh danh cho mình, thì trong lòng vừa tức giận lại vừa buồn cười.

Tiêu Thông cất giọng lạnh lùng nói:

- Nếu ông có muốn truy đuổi theo hấn ta, thì cứ việc đuổi đến Bắc Mang Sơn vậy. Riêng chúng tôi thì không làm thế nào hợp tác với ông được!

Từ Lưu Bản nghe thế, không khỏi hết sức luống cuống, vì ông ta tự biết, dù cho mình có gặp mặt Quỷ Thánh Thanh Linh ở dọc đường đi nữa, vị tất có thể đối địch nổi với lão ta, vậy nói chi đến việc xâm nhập vào Quỷ Cung ở Bắc Mang Sơn để đòi lại Lữ Lâm?

Bởi thế, ông ta suy nghĩ một chốc, bèn cất tiếng cười nhạt, nói:

- Chả lẽ các ông lại bằng lòng để cho tên môn đồ của mình bị rơi vào tay bọn yêu tà, mà không nghĩ tới việc cứu nguy hay sao?

Thần Bút Sử Tự cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Đúng thế! Bảy anh em chúng tôi đây đều là hạng người hèn nhát đáng khinh, tự mình gây sự rồi lại sợ hãi. Vậy gã béo họ Từ, ông có thể mang việc này ra rêu rao cho tất cả võ lâm đồng đạo được biết!

Từ Lưu Bản nghe câu nói của Thần Bút Sử Tự, chính là một câu nói đầy gai góc, nên khuôn mặt phì nộn của ông ta cũng trở thành đỏ bầm như màu gan heo, trông thực là xấu xí. Nhưng vì quá thẹn, nên ông ta cũng trở thành tức giận, cất tiếng hừ một một lượt, nói:

- Được để chờ xem!

Nói đoạn, ông ta bèn xoay người bỏ đi thẳng. Lúc bấy giờ, tuy Trúc Lâm Thất Tiên hết sức tức giận Từ Lưu Bản, vì việc Lữ Lâm bị rơi vào tay của Quỷ Thánh Thanh Linh chính là do Từ Lưu Bản gây ra cả. Song mặc dù họ hết sức khinh bỉ trước hành động đê tiện của Từ Lưu Bản, và tự biết rằng nếu mình liền hợp lại để đánh nhau với đối phương thì chắc chắn sẽ thủ thắng được rất dễ dàng, nhưng Trúc Lâm Thất Tiên vẫn không muốn gây sự với Từ Lưu Bản, mà trái lại, để cho ông ta tự do ra đi.

Chỉ dựa vào việc đó, cũng đủ thấy cách đối nhân xử thế của Trúc Lâm Thất Tiên thực vô cùng cao thượng, chẳng phải tầm thường như những phần tử giang hồ khác.

Kể đó, Trúc Lâm Thất Tiên trông thấy quán trà bên vệ đường đã bị hư hại nặng nề qua trận giao tranh vừa rồi, khiến lão chủ quán đang méo xệch khuôn mặt, lui cui lo thu dọn

những đồ vật đang rơi rớt bừa bãi trên đất, thì không khỏi cảm động. Hơn nữa, lúc ấy trời đã hoàn toàn sáng tỏ, nên một số khách đi đường vì hiếu kỳ, cũng vây quanh xem rất đông.

Trúc Lâm Thất Tiên vì không muốn việc của mình gây xáo động trong lương dân, nên vội vàng lấy ra một nén bạc trao lão chủ quán, rồi hối hả bỏ lên đường ngay.

Bảy người họ vừa đi vừa bàn bạc kế hoạch đối phó với mọi việc đang xảy ra. Thân Bút Sử Tự lên tiếng nói:

- Tuy Lân nhi hiện giờ bị rơi vào tay của bọn yêu tà, nhưng chắc chắn sinh mạng của nó chẳng có việc chi đáng lo ngại. Vì bọn yêu tà ấy cướp lấy Lân nhi đi, cũng chỉ có một ý định như Từ Lưu Bản mà thôi. Hiện giờ, đối phương có lẽ sẽ mang Lân nhi đi đến Tiên Nhân Phong để tìm Lữ Đằng Không, vậy chúng ta cũng nên cấp tốc tới đó, để xem mọi sự động tĩnh như thế nào.

Sáu người trong nhóm Trúc Lâm Thất Tiên nghe thế, đều gật đầu tán đồng. Và sau đó, cả đoàn bèn nhắm hướng Tiên Nhân Phong trong vùng núi Võ Di lướt nhanh tới.

oOo

Nhắc lại Đoan Mộc Hồng, sau khi đã giã từ Trúc Lâm Thất Tiên, bèn hối hả phi ngựa nhắm Mộc Độc Trấn lướt nhanh tới, để tìm gặp Hỏa Phụng Tiên Cô.

Nguyên trước đây Đoan Mộc Hồng đã chịu mệnh lệnh của sư phụ là Thanh Yến Khu Quân Tố xuống núi tìm chặn đường vợ chồng Lữ Đằng Không để đoạt lấy chiếc hộp gỗ mà Lữ Đằng Không lãnh áp tải, hầu mang trở về Phi Yến Môn. Nhưng chẳng ngờ khi nàng xuống núi và hành sự lại gặp vô số cao thủ của hai phe chính tà cũng ùn ùn kéo tới, với mục đích cướp đoạt chiếc hộp gỗ ấy như mình.

Hơn nữa, ngay như vợ chồng của Lữ Đằng Không, cũng là hàng đệ nhất cao thủ trong võ lâm, nên Đoan Mộc Hồng không làm thế nào đối địch nổi. Vì thế, nên khi nàng tìm gặp vợ chồng của Lữ Đằng Không tại gian khách điểm, thì lại gặp Từ Lưu Bản chen vào. Đồng thời, sau đó nàng lại bị Tây Môn Nhất Nương điểm huyết chế ngự, nên đành để cho đối phương vượt khỏi ra đi.

Giữa Thái Cực Môn và Phi Yến Môn vốn có sự giao thiệp rất hòa hiếu, nên Từ Lưu Bản đã ra tay giải trừ huyết đạo giúp cho Đoan Mộc Hồng, rồi mạnh ai nấy đi. Sau đó, Đoan Mộc Hồng tuy trong lòng hết sức bực tức, nhưng vì biết tài nghệ của mình còn kém sút, nên cũng

không dám hành động chi nữa. Song sứ mệnh mà sư phụ nàng đã giao phó cho nàng vẫn chưa thể hoàn thành được, vậy thử hỏi nàng làm sao dám trở về môn phái?

Bởi thế, Đoan Mộc Hồng liền tiếp tục nhắm hướng Tô Châu đi tới, để dò xét thêm mọi sự động tĩnh về chiếc hộp gỗ mà Lữ Đằng Không áp tải. Bất thần khi nàng sắp đi đến thành Tô Châu, bỗng lại gặp hai người sư điệt. Hai vị ấy tuổi đều trên dưới bốn mươi, nhưng vai vế trong môn phái thì họ lại nhỏ hơn Đoan Mộc Hồng.

Hai người đàn bà ấy đang muốn tìm gặp Đoan Mộc Hồng, nên khi vừa trông thấy mặt liền báo cho nàng biết là hiện giờ ở trên Tiên Nhân Phong tại núi Võ Di sắp xảy ra một biến cố to lớn, và vị Chương môn là Khưu Quân Tố cũng đã đi xuống núi để đến đây rồi.

Đồng thời, sư phụ truyền lệnh cho nàng phải cấp tốc đi khắp mọi nơi, tìm gặp Trúc Lâm Thất Tiên và Hỏa Phụng Tiên Cô, để cùng kéo đến núi Võ Di ngay.

Đoan Mộc Hồng nghe thế, bèn hối hả lên đường để tìm những nhân vật ấy. Và cũng may là Trúc Lâm Thất Tiên vốn có thói quen, hễ khi đi đến nơi nào, đều lưu dấu hiệu riêng của mình ở đấy cả. Chính vì vậy, nên khi Đoan Mộc Hồng đi tới thành Tô Châu, liền trông thấy dấu hiệu của họ, và đã tìm gặp họ tại bờ Thái Hồ.

Nhưng Đoan Mộc Hồng khi biết được Hỏa Phụng Tiên Cô đang dưỡng thương tại Mộc Độc Trấn thì trong lòng hết sức kinh ngạc, vì nàng biết Hỏa Phụng Tiên Cô chẳng những là người võ công cao tuyệt, lại có món vũ khí Liệt Hỏa Tỏa Tâm Luân vô cùng lợi hại, không ai dễ chi đối phó. Sư phụ nàng là Thanh Yến Khưu Quân Tố, mỗi lần nhắc đến Hỏa Phụng Tiên Cô, đều lấy làm tiếc về chỗ bà ta đã thoát ly ra khỏi Phi Yến Môn. Như vậy, tại sao hôm nay bà lại bị đối phương đánh trọng thương được? Nàng vừa nghĩ ngợi vừa phi ngựa như bay về hướng Mộc Độc Trấn.

Mộc Độc Trấn là một thị trấn nhỏ nằm dưới Linh Nham Sơn, ở tại ngoại ô thành Cô Tô. Thị trấn nhỏ này được xây dựng sát ven bờ Thái Hồ, phong cảnh vô cùng xinh đẹp.

Vì đường không xa, nên Đoan Mộc Hồng chỉ phi ngựa chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã đến đầu thị trấn ấy.

Đoan Mộc Hồng là một cô gái rất tinh nghịch, lại rất thích gây sự với người chung quanh. Nhưng vì kỷ luật trong Phi Yến Môn rất nghiêm khắc, và nếu môn đồ nào có sai lầm hoặc hành động bừa bãi, gây sự vô cớ, thì tất sẽ bị trừng phạt rất nặng nề. Chính vì vậy, nên Đoan Mộc Hồng mới bớt đi cá tánh tinh nghịch của nàng.

Khi thấy sắp tiến vào thị trấn, thì Đuan Mộc Hồng liền gò cương cho ngựa chạy chậm lại. Và ngay lúc đó, bỗng nàng nghe có tiếng bánh xe lăn lộc cộc, rồi lại trông thấy một cỗ xe ngựa đang từ trong thị trấn chậm chạp chạy ra.

Đuan Mộc Hồng nhìn lên, nàng không khỏi thâm kinh ngạc. Vì cỗ xe ấy trang hoàng hết sức trang trọng, khắp nơi đều có khảm những viên ngọc quý, ánh sáng chiếu lập lòe giữa đêm khuya. Hơn nữa, chung quanh các cửa sổ xe, đều được treo màn gấm thêu kim tuyến vô cùng lộng lẫy, chỉ thoáng nhìn qua là ai cũng biết được đây là một cỗ xe của hàng thượng lưu quý phái.

Nhưng lúc ấy Đuan Mộc Hồng trông thấy người ngồi trước xe đang cúi đầu ngủ gật, để cho những con ngựa kéo xe chậm chạp tiến bước!

Đuan Mộc Hồng nhìn kỹ cỗ xe một lúc, nàng nghĩ cỗ xe này chắc chắn là xe riêng của một vị quan to giàu có trong vùng, nên cũng không để ý đến lắm. Tuy nhiên, nàng vẫn có cảm giác cỗ xe ấy có những điểm rất đáng nghi ngờ.

Cỗ xe đã qua, Đuan Mộc Hồng lại đưa mắt nhìn về hướng thị trấn, thì bỗng nghe có một tiếng gào to rất quái dị, từ đầu thị trấn vọng đến.

Tiếp đó, nàng lại trông thấy có một bóng người phi thân chạy bay về phía mình. Nhưng đôi chân người ấy loạng choạng, chẳng khác chi một người đang say rượu. Mặc dù thế, Đuan Mộc Hồng vẫn trông thấy thân pháp của đối phương hết sức nhanh nhẹn, quả không làm sao tưởng tượng được.

Đuan Mộc Hồng nghe qua tiếng gào to đầy tức giận ấy, thì không khỏi giật mình. Vì tiếng gào đầy căm tức đó, khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải rùng mình rợn óc. Qua tiếng gào to, chứng tỏ bóng người đó hiện đang hết sức căm giận trong lòng về một chuyện chi.

Nhưng sau đó Đuan Mộc Hồng lại thấy bóng người ấy cứ thỉnh thoảng lại té lăn quay ra đất, rồi vội vàng đứng lên, tiếp tục chạy bay tới, nên trong lòng nàng hết sức lấy làm lạ, vì lối khinh công của bóng người ấy, có chỗ giống nhau với thuật khinh công của Phi Yến Môn.

Bởi thế, nàng bèn vội vã nhắm ngay bóng người ấy lướt thẳng tới. Và bóng dáng khập khểnh kia cũng tiếp tục hướng nhanh về phía nàng như điên dại. Nhưng khi người ấy vừa lướt tới trước được độ ngoài một trượng, thì lại té lăn quay trở xuống đất. Tuy nhiên, người ấy cố gắng đứng lên, rồi phi thân vọt thẳng lên cao bảy tám thước, định sẽ tiếp tục lướt đi. Nhưng lần này, người ấy lại té xuống đất, và không còn đứng lên nổi nữa.

Đoan Mộc Hồng trông thấy thân pháp của người ấy sử dụng để bay vọt lên cao, rõ ràng là thể Xảo Vân Tề Thiên, tức một thể trong thuật khinh công bí truyền của Phi Yến Môn, nàng không khỏi hết sức kinh ngạc. Vì Đoan Mộc Hồng biết thuật khinh công của bản môn, thì tuyệt đối không khi nào truyền dạy ra cho người ngoài. Như vậy, bóng người này nếu biết sử dụng thuật khinh công của Phi Yến Môn, lẽ tất nhiên là người ấy có mối tương quan sâu sắc đến môn phái của nàng. Do đó, nàng lại càng hồi hải chạy bay về phía đối phương.

Khi đến nơi, nàng định thần nhìn kỹ, thì thấy mớ tóc dài trên đầu của đối phương đang xõa xuống và rối phờ, máu tươi đầy mặt, đang phục trên đất thổ hồng hển.

Đoan Mộc Hồng bèn cúi người xuống gọi:

- Này...

Nàng mới vừa thốt lên một tiếng thì bỗng người ấy đã nhanh nhẹn quay lại nhìn thẳng vào Đoan Mộc Hồng, rồi buột miệng ồ lên một tiếng dài.

Bởi thế, Đoan Mộc Hồng khi trông thấy rõ được diện mục của đối phương, nàng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Vì tuy cả khuôn mặt của người ấy đang nhuộm đỏ máu đào, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời trông thực hung tợn.

Hơn nữa, sau khi buột miệng ồ lên một tiếng dài, thì người ấy đã giương năm ngón tay ra như năm cái móc sắt, nhắm ngay lồng ngực của Đoan Mộc Hồng chụp tới nhanh như chớp!

Đoan Mộc Hồng không làm sao ngờ được là mình vốn có ý tốt tìm đến để xem đối phương là ai, nhưng trái lại, bị đối phương vung tay tấn công bất thần như thế này. Do đó, nàng luống cuống ngửa người ra sau để tránh. Và thể tránh ấy của nàng, chính là thể Thiết Bản Kiều rất độc đáo của Phi Yến Môn, khác hẳn với những môn phái khác.

Khi Đoan Mộc Hồng vừa ngã người ra phía sau, thì đối phương bỗng cất tiếng "úy" lên một tiếng, rồi gằn giọng hỏi:

- Người là lớp đệ tử thứ mấy trong Phi Yến Môn?

Đoan Mộc Hồng vốn đã đoán biết đối phương là một nhân vật có tương quan rất sâu sắc với môn phái mình, hơn nữa, khi nghe qua giọng nói lớn lối ấy của đối phương, nàng chẳng dám chệnh mảng, cung kính đáp ngay rằng:

- Thưa, gia sư là Khuru Quân Tố!

Người ấy lại ồ lên một tiếng dài, rồi chỗi tay lên đất ngồi dậy, nói:

- Trước đây bảy năm, Quân Tố thu một người đệ tử kế nghiệp, tên gọi Đoan Mộc Hồng, vậy có phải người đấy không?

Đoan Mộc Hồng đáp:

- Chính là văn bối đây! Chẳng hay tiền bối danh hiệu gọi là gì?

Người ấy không trả lời ngay câu hỏi của Đoan Mộc Hồng, trái lại, đã nhanh nhẹn ngược mắt nhìn thẳng về phía trước, Đoan Mộc Hồng cũng đưa mắt ngó theo hướng của đối phương nhìn, thì thấy cỗ xe ngựa vừa rồi đã đi tận tít mù xa.

Đoạn, người ấy bèn cất tiếng than dài, nói:

- Sư phụ người gần đây có được mạnh không? Ta chính là Hỏa Phụng Tiên Cô đây!

Đoan Mộc Hồng vừa nghe qua, không khỏi hết sức kinh hãi:

- Thừa Tiên Cô, hiện con đang đi tìm Tiên Cô đây!

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Người tìm ta để làm gì?

Đoan Mộc Hồng bèn đem hết mọi việc nói tỉ mỉ lại cho Hỏa Phụng Tiên Cô nghe. Khi đã nghe xong, Hỏa Phụng Tiên Cô lại cất tiếng than dài, nói:

- Hiện giờ ta đang bị thương rất nặng nề, vậy làm sao ta đi đến núi Võ Di được?

Đoan Mộc Hồng nghe thế, lại càng kinh hãi hơn, nói:

- Hỏa Phụng cô cô, kẻ nào đã gây thương tích cho cô cô thế?

Hỏa Phụng Tiên Cô hừ lên một tiếng đáp:

- Chính là người đang ngồi trong cỗ xe ngựa vừa rồi. Hiện giờ đối phương đã bỏ đi xa, vậy cũng không cần nhắc đến làm chi nữa.

Đoan Mộc Hồng ồ lên một tiếng dài, nói:

- Nếu văn bối được biết sớm, thì văn bối sẽ chặn cỗ xe ấy lại, không cho chúng bỏ đi.

Hỏa Phụng Tiên Cô cười nhạt, nói:

- E rằng chính sư phụ người đến đây, cũng chưa chắc chặn cỗ xe ấy lại được.

Đoan Mộc Hồng vội vàng lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay người trong cỗ xe ấy là ai?

Hỏa Phụng Tiên Cô đáp:

- Trong cỗ xe ấy chẳng phải chỉ có một người, hơn nữa, vừa rồi vì ta bị thương, nên cũng không nhìn thấy rõ được. Nhưng trong số người ấy, ta biết có Lục Chỉ Tiên Sinh.

Đoan Mộc Hồng nói:

- Ừ! E rằng không phải đó chăng? Vì Lục Chỉ Tiên Sinh hiện nay đang có việc tại núi Võ Di, vậy tại sao ông ấy lại đến đây để gây sự?

Cá tánh của Hỏa Phụng Tiên Cô rất nóng nảy, hơn nữa, lại vô cùng chủ quan, nên mỗi khi việc chi mà bà ta đã cho là đúng, thì tuyệt nhiên không bằng lòng ai cãi lại mình cả. Bởi thế, bà ta nghe qua câu nói của Đoan Mộc Hồng, liền cất giọng tức giận đáp:

- Ta đã trông thấy rất rõ ràng, người ấy từ trong mũi thò một cánh tay ra, và bàn tay của hắn lại có đến sáu ngón. Hơn nữa, lúc ấy trong xe lại nghe tiếng đàn vọng ra, tức một trò giải trí mà Lục Chỉ Tiên Sinh ưa thích nhất, vậy nếu không phải ông ta thì còn là ai?

Đoan Mộc Hồng biết Hỏa Phụng Tiên Cô là người đồng vai vế với sư phụ mình, nên cũng không dám nói thêm chi nữa.

Hỏa Phụng Tiên Cô dừng lại thở hào hển một lúc, nói:

- Người từ Tân Lãnh đến đây, vậy dọc đường có gặp đứa môn đồ của ta là Hàn Ngọc Hà, tức con gái của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tôn ấy không?

Đoan Mộc Hồng lắc đầu đáp:

- Con chẳng gặp, vì con đã rời khỏi Tân Lãnh hơn nửa tháng nay rồi.

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Té ra là thế! Ôi! Hơn nửa tháng nay rồi! Hơn nửa tháng nay rồi!

Bà ta thấy rằng, trước đây nửa tháng cứ mỗi đêm là Hàn Ngọc Hà tìm đến ngọn Hồ Khuru Tháp để học hỏi võ công với mình, thế nhưng chẳng ngờ sau nửa tháng, thì mọi việc lại hoàn toàn biến đổi hẳn. Chính vì vậy, nên trong lòng bà ta không khỏi xúc cảm, bùi ngùi.

Đoan Mộc Hồng không biết vì lẽ gì Hỏa Phụng Tiên Cô lại tỏ ra bùi ngùi đến thế, nên lên tiếng nói:

- Cô cô, hiện giờ sư phụ của con đã đi đến Tiên Nhân Phong tại núi Võ Di rồi. Nếu đúng là Lục Chỉ Tiên Sinh đã đánh trọng thương cô cô, thì tại sao ta lại bằng lòng buông tha cho ông ta được? Vậy vẫn bối xin cùng đi với cô cô tới Tiên Nhân Phong để tìm đối phương thì hơn!

Lời nói ấy của Đoan Mộc Hồng hoàn toàn hợp với ý muốn trong lòng của Hỏa Phụng Tiên Cô, nên bà liền tươi cười nói:

- Thảo nào sư phụ ngươi lại biết nhận ngươi làm môn đồ kế nghiệp. Vì quả ngươi là một đứa con gái có nhiều đức tánh, khiến cho người chung quanh phải kính nể. Hiện giờ, chẳng hay ngươi có mang thứ linh đơn chữa thương độc đáo của Phi Yến Môn là Yến Linh Đơn theo người không? Nếu có, ngươi hãy đưa cho ta bốn viên để uống vào, thì thương thể ta sẽ đỡ ngay.

Đoan Mộc Hồng nghe thế, không khỏi lộ vẻ đắn đo trong giây lát, nhưng cuối cùng đáp rằng:

- Thưa có, song chỉ có bốn viên mà thôi.

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Ta biết cá tánh của sư phụ ngươi, nên cũng đoán biết bà ấy chỉ bằng lòng đưa cho ngươi bốn viên. Nếu ngươi chẳng phải là đệ tử kế nghiệp của bà ta, thì e rằng một viên bà ta cũng không cho nữa kìa!

Đoan Mộc Hồng cười đáp:

- Cô cô là người giao du thân mật lâu năm với sư phụ con, nên tất nhiên được biết cá tánh của sư phụ con nhiều lắm.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào áo, lấy ra một cái hộp màu đỏ tía, đưa hai tay đến trước mặt Hỏa Phụng Tiên Cô.

Hỏa Phụng Tiên Cô nhận lấy chiếc hộp, nói:

- Ngươi hãy yên lòng, vì ta dùng bốn viên Yến Linh Đơn của ngươi, thì nếu sư phụ ngươi có quả trách, ta tất nhiên sẽ đỡ lời cho. Hơn nữa, ta không khi nào lại dụng suông lòng tốt của ngươi đâu, sau này nhất định ta sẽ làm điều chi có lợi cho ngươi.

Thứ Yến Linh Đơn ấy của Phi Yến Môn là một thứ thuốc chữa thương rất độc đáo, có hiệu nghiệm chẳng khác chi thuốc tiên. Đây chính là một thứ thuốc mà trước kia khi sư phụ của Thanh Yến Khưu Quân Tố còn sinh tiền, đã tập trung tất cả linh dược trong trời đất, rồi hòa cùng nước miếng của loài Huyết Yến sống trên những vách đá cao, ở giữa biển khơi đầy sóng gió tại vùng Nam Hải để luyện nên.

Trong khi đi bắt loài Huyết Yến ấy, một sư tử của Khưu Quân Tố đã chẳng may trật chân rơi xuống biển mà chết.

Chính vì thế, nên thứ Yến Linh Đơn này, có thể nói là một thứ thuốc do mồ hôi và máu tươi của Phi Yến Môn đã tạo ra, nên người trong Phi Yến Môn hết sức quý trọng nó. Hơn nữa, vì lúc bây giờ, món thuốc ấy chế ra không nhiều, nên nó lại càng trở thành quý

báu. Ngay như một môn đồ kế nghiệp duy nhất là Đao Mộc Hồng, thế mà chỉ có được bốn viên mà thôi. Bởi thế, trong bình nhật nàng ít khi nào dám nghĩ tới việc dùng nó.

Giờ đây, có lẽ Đao Mộc Hồng đã phước chí tâm linh, nên mới tỏ ra hào phóng như vậy. Nàng tươi cười nói:

- Chỉ mấy viên Yến Linh Đơn này, thì vẫn bối nào lại dám nhận sự đền ơn của Tiên Cô.

Hỏa Phụng Tiên Cô cũng tươi cười, nói:

- Người chớ nên giả vờ nói như người rộng rãi. Ta cũng biết thứ Yến Linh Đơn này chẳng phải là vật tầm thường, nhưng hiện nay, ở trong trường hợp thương thế của ta, không thể không dùng đến nó được. Vậy, ta đã hứa là sẽ tìm cách báo đáp lại cho người, thì lời hứa ấy tất nhiên chắc chắn, không khi nào lại nói cho có rồi bỏ qua, người yên lòng!

Vừa nói, bà ta vừa mở nắp hộp ra, và khi nắp hộp được gỡ lên, một mùi tanh nồng nặc liền bay vào mũi hai người.

Thật là một thứ linh dược hoàn toàn khác biệt với những thứ tiên dược có trong đời, phần nhiều mùi thơm ngào ngạt.

Hỏa Phụng Tiên Cô bỏ từng viên thuốc một vào miệng nuốt xuống, rồi mới ngồi xếp bằng lên đất, vận dụng chân khí để điều hòa hơi thở, lo việc chữa thương cho mình.

Đao Mộc Hồng đứng yên bên cạnh, chờ đợi suốt một tiếng đồng hồ, bỗng thấy trên người của Hỏa Phụng Tiên Cô khói trắng bốc lên nghi ngút, nên nàng biết thứ Yến Linh Đơn đã bắt đầu có hiệu nghiệm, và cũng biết thương thế của Tiên Cô hy vọng sẽ được chữa lành. Do đó, trong lòng nàng hết sức vui mừng.

Đao Mộc Hồng lại đứng yên chờ đợi trong giây lát đã thấy Hỏa Phụng Tiên Cô từ từ đứng lên, đưa tay kéo lấy một cánh cửa Đao Mộc Hồng, nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Hai người đi chừng non một dặm đường, thì đã đến ven một bờ sông nhỏ. Hỏa Phụng Tiên Cô bèn đến mé nước cúi xuống rửa sạch các vết máu tươi trên mặt, búi lại búi tóc trên đầu, nói:

- A Hồng, thương thế của ta hiện giờ chỉ mới bình phục được có một nửa thôi, nhưng chắc từ đây đến núi Võ Di thì sẽ được hoàn toàn bình phục như cũ. Vậy trên đường đi người không nên gây sự rắc rối. Và phải thận trọng nhiều mới được.

Đao Mộc Hồng gật đầu đáp:

- Văn bối đã biết được rồi.

Hỏa Phụng Tiên Cô lại nói:

- Nếu chẳng phải cá tánh của sư phụ ngươi vốn rất quái dị, một khi bà ta đã thu ai làm môn đồ rồi, thì tuyệt đối không để cho người khác được chỉ dạy thêm cho môn đồ của mình, chắc chắn ta sẽ mang hết võ công của ta đã rèn luyện được, truyền dạy cho ngươi!

Đoan Mộc Hồng nói:

- Tiên Cô hà tất phải vì bốn viên Yến Linh Đơn ấy, mà lúc nào cũng canh cánh bên lòng việc trả ơn cho văn bối.

Hỏa Phụng Tiên Cô cười, nói:

- Ngươi rõ ràng tốt hơn môn đồ của ta nhiều lắm. Vì đũa môn đồ của ta, nó cũng có cá tánh nóng nảy như ta vậy. Trái lại, ngươi thì lúc nào cũng cười dòn như hạt châu rơi trên mâm bạc, làm cho người chung quanh ai cũng thương mến. Vậy, từ đây về sau, ngươi nên nhớ là hễ có gặp điều chi khó khăn, bất luận chuyện ấy đúng hay sai, hợp tình hợp lý hay không, mà chỉ cần tìm đến nhờ ta, thì ta sẽ nhất định ra mặt giúp đỡ ngươi ngay.

Đoan Mộc Hồng nghe thế, thì trong lòng không khỏi thầm vui mừng. Vì từ bấy lâu nay, có lắm lúc nàng muốn gây sự với những người chung quanh, nhưng vẫn còn kiêng dè, chẳng dám hành động. Giờ đây, đã có Hỏa Phụng Tiên Cô làm người đỡ đầu cho nàng, thì lẽ tất nhiên là nàng sẽ bạo dạn hơn trong mọi hành động hơn. Do đó, nàng liền quỳ xuống đất tạ Hỏa Phụng Tiên Cô ngay.

Sau đó hai người lại tiếp tục hàn huyên một lúc, bỗng nhiên Hỏa Phụng Tiên Cô như chợt nhớ ra điều gì, hỏi:

- Phải rồi, khi nãy ngươi bảo là ngươi đi tìm ta, thế tại sao ngươi lại biết ta ở Mộc Độc Trấn mà đến tìm như vậy?

Đoan Mộc Hồng nói:

- Đây là vừa rồi văn bối đã nhờ một người che mặt chỉ đường cho.

Hỏa Phụng Tiên Cô dừng bước, đứng lại hỏi:

- Người che mặt? Có phải là một người thân hình rất cao lớn, và đôi mắt chói ngời như điện không?

Đoan Mộc Hồng đáp:

- Đúng thế. Vừa rồi khi vãn bối đã bỏ đi xa đến hàng dặm, thì người ấy mới lên tiếng nói. Nhưng tiếng nói của ông ta khi truyền đến đôi tai của vãn bối, thì lại nghe rõ mồn một như đứng sát bên cạnh nhau.

Hỏa Phụng Tiên Cô nói:

- Người có được biết ông ta tên gọi là chi không?

Đoan Mộc Hồng đáp:

- Thưa, vãn bối không có hỏi.

Kể đó, nàng đem chuyện gặp Trúc Lâm Thất Tiên và người che mặt ấy, lần lượt nói qua tỉ mỉ cho Hỏa Phụng Tiên Cô nghe. Hỏa Phụng Tiên Cô nghe đến hết, bỗng cất tiếng than dài, nói:

- Trong đời của ta, từ trước đến nay chẳng khi nào chịu nhận ơn nghĩa của người chung quanh bao giờ. Nhưng liền tiếp trong hai hôm nay, ta phải chịu đến hai lần ơn to của người khác. Đây chính là cái ơn của người đã biểu bốn viên Yên Linh Đơn, và một cái ơn khác là ơn cứu mạng của người che mặt ấy.

Nói đến đây, bà ta bỗng dừng ngang câu nói lại, rồi cất tiếng than dài một lượt, nói tiếp rằng:

- Nếu chẳng có người ấy cứu mạng cho ta, thì e rằng hiện giờ ta cũng đành chịu mất mạng tại gian nhà riêng của Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn, y như ông ấy vậy!

Đoan Mộc Hồng tuy không biết mọi việc đã xảy ra như thế nào, nhưng nàng thấy rằng, một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng như Kim Tiên Chấn Càn Khôn Hàn Tốn mà còn bị mất mạng, đồng thời, Hỏa Phụng Tiên Cô cũng phải nhờ đến kẻ khác cứu nguy cho mới thoát chết, thì chắc chắn việc xảy ra ấy là những chuyện vô cùng kinh khiếp. Nhưng dù nàng đã lên tiếng hỏi liền tiếp luôn mấy lượt, mà Hỏa Phụng Tiên Cô vẫn không chịu nói thực mọi việc cho nàng nghe. Nàng thấy cũng không tiện hỏi chi thêm, chỉ thầm băn khoăn ngờ vực trong lòng mà thôi.

Vì thương thế của Hỏa Phụng Tiên Cô chưa hoàn toàn bình phục, nên trên đường đi, hai người chỉ đi về đêm, và ban ngày thì tìm nơi ở trọ để tránh những chuyện rắc rối có thể xảy ra. Bởi vậy, suốt dọc đường, họ cũng không gặp điều chi nguy hiểm.

oOo

Nhắc lại khi Lục Chỉ Tiên Sinh và Thiết Đạc Thượng Nhân gặp mặt Lữ Đăng Không và Tây Môn Nhất Nương tại một cánh rừng gần thành Nam Xương, thì hai vợ chồng của Lữ Đăng Không đã xem ông ta là kẻ thù địch rồi.

Tuy nhiên, sở dĩ hai vợ chồng của Lữ Đăng Không vẫn để yên không dả động chi đến ông ta, chính vì họ muốn tìm cách để tóm hết số người của Lục Chỉ Tiên Sinh. Hơn nữa, vì lúc ấy hai vợ chồng của Lữ Đăng Không thấy mình khó bề thủ thắng được đối phương, nên mới tạm thời đè nén cơn tức giận, giả từ ra đi.

Khi hai vợ chồng của Lữ Đăng Không đã đi khỏi, thì Thiết Đạc Thượng Nhân lấy làm lạ, lên tiếng nói:

- Này Lục Chỉ, tôi xem thái độ của họ dường như có vẻ đang tức giận chi đấy?

Lục Chỉ Tiên Sinh có một cá tánh rất thanh đạm, có thể nói ông ta chẳng còn điều chi tranh đua với đời nữa. Do đó, khi nghe qua câu hỏi của Thiết Đạc Thượng Nhân, ông ta bèn đưa tay khảy mấy sợi đàn rồi cười lơ đãng, đáp:

- Có thể là họ nghe tôi muốn thu đứa con yêu quý của họ làm môn đồ, nên trong lòng không vui cũng chưa biết chừng.

Thiết Đạc Thượng Nhân là một con người rất thẳng thắn, và cá tánh không sâu sắc, nên khi nghe qua liền lên tiếng nói:

- E rằng chẳng phải thế đâu! Vì như họ đã bảo là một tháng sau, họ sẽ đưa con họ đến Tiên Nhân Phong tại núi Võ Di kia mà?

Trong khi hai người đang trò chuyện, bỗng nghe từ cánh rừng cạnh đấy, bất thần có tiếng đàn cổ hết sức du dương vọng đến.

Thiết Đạc Thượng Nhân cau đôi mày, nói:

- Lục Chỉ, với một cây đàn của ông đã làm cho đôi tai tôi suốt ngày chịu khổ vì ồn ào, thế mà giờ đây ở đâu lại thêm một cây đàn nữa! Vậy, ông hãy đứng yên đây chờ, để tôi tìm đập nát cây đàn ấy đã, rồi sẽ tiếp tục hành trình.

Vừa nói, Thiết Đạc Thượng Nhân cũng vừa đưa chân định bước thẳng vào cánh rừng có tiếng đàn vọng đến. Nhưng Lục Chỉ Tiên Sinh vừa nghe qua tiếng đàn ấy, thì tỏ ra hết sức ngạc nhiên, nghiêng tai lắng nghe thực chăm chú. Đồng thời, ông ta lắc mạnh đôi vai lướt thẳng tới trước, chặn lấy lối đi của Thiết Đạc Thượng Nhân, hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Thiết Đạc, ông chớ nên hành động liều lĩnh.

Dứt lời, Lục Chỉ Tiên Sinh lại nghiêng tai lắng nghe thêm một chốc nữa, rồi bỗng buột miệng khen rằng:

- Cây đàn quý lắm! Ngón đàn hay tuyệt!

Lục Chỉ Tiên Sinh bình nhật ngoài giờ luyện võ nghệ ra, còn một điều ưa thích duy nhứt là sưu tập các loại đàn. Gian nhà của ông ta ở tại Tiên Nhân Phong, hiện đã có đến hàng trăm cây đàn cổ quý giá, cũng như rất thạo nghe tiếng đàn.

Sau khi khen dứt lời, Lục Chỉ Tiên Sinh lại nghiêng tai lắng nghe thêm một chốc nữa, thì sắc mặt lại càng hiện vẻ kinh ngạc hơn, nói lẩm bẩm rằng:

- Úy! Nghe qua tiếng đàn này, thì ông bạn khảy đàn cũng lại là một người có sáu ngón tay!

Thiết Đạc Thượng Nhân cười, nói:

- Nếu thế, thì ông ta chính là một người bạn tri âm của ông rồi đó!

Lục Chỉ Tiên Sinh liếc mắt ra hiệu với Thiết Đạc Thượng Nhân, để ông này im lặng chẳng nói chi thêm, rồi mới quay thẳng về cánh rừng ấy to tiếng nói:

- Cao nhân phương nào mà lại cao húng đến đây tấu đàn hay tuyệt, khiến đôi tai của tạ hạ được dịp may mắn thưởng thức tiếng đàn hay, quả là một cơ hội hiếm có trong đời!

Câu nói của Lục Chỉ Tiên Sinh vừa dứt, thì tiếng đàn ấy cũng vừa im bật. Đồng thời, lại nghe có tiếng người từ trong rừng nói vọng ra rằng:

- Đấy chỉ là tài nghệ tầm thường, vậy có đáng chi mà các hạ khen ngợi. Chẳng hay các hạ là ai thế?

Lục Chỉ Tiên Sinh nghe đối phương ăn nói rất trang nhã khiêm tốn, nên trong lòng hết sức có thiện cảm, vội vàng đáp:

- Tại hạ chính là Lục Chỉ ở núi Võ Di!

Tiếng người ấy nói:

- Té ra là Lục Chỉ Tiên Sinh, một người thanh cao trang nhã nổi tiếng!

Nói đến đây, thì người ấy tựa hồ như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng cất tiếng ồ lên một lượt, rồi tiếp rằng:

- Tại sao trong giờ phút này, mà tiên sinh lại còn an nhàn du ngoạn ở đây? Chẳng lẽ tiên sinh chẳng hay trên Tiên Nhân Phong sắp có đại họa xảy đến rồi hay sao?

Lục Chỉ Tiên Sinh và Thiết Đạc Thượng Nhân nghe thế, đều không khỏi giật mình, hỏi:

- Lời nói ấy của các hạ là có nghĩa làm sao?

Hai người vừa lên tiếng hỏi, nhưng cũng vừa hồi hải đi thẳng vào cánh rừng.

Khi vào đến bên trong cánh rừng, cả hai đã trông thấy trên một phiến đá xanh bằng phẳng, dưới một cội tùng cần cỗi có một người ngồi yên, trong tay cầm một cây đàn cổ, và đang gỡ bao đàn để cất cây đàn ấy trở vào. Khi nhìn thấy hai người vừa bước đến, thì người ấy vội vàng đứng lên để nghênh đón.

Lục Chỉ Tiên Sinh và Thiết Đạc Thượng Nhân đưa mắt nhìn kỹ người ấy, thấy y là một người rất trẻ tuổi, diện mục khá thanh tú. Nhưng khi Lục Chỉ Tiên Sinh nhìn kỹ hai bàn tay của người ấy, chỉ vốn vẹn có năm ngón, chẳng khác những người thường, thì không khỏi hết sức kinh ngạc. Do đó, Lục Chỉ Tiên Sinh đứng trơ người ra một lúc thực lâu mới lên tiếng nói:

- Vừa rồi có phải các hạ đã đánh đàn ấy không?

Người ấy đáp:

- Chính là tại hạ. Nhưng chẳng rõ tiếng đàn có nghe được không?

Trong lòng của Lục Chỉ Tiên Sinh cảm thấy hết sức quái dị, vì với trình độ chơi đàn, cũng như trình độ nghe tiếng đàn của ông ta, chắc chắn không khi nào ông ta lại nghe lầm bao giờ. Vừa rồi, qua ngón đàn độc đáo của đối phương rõ ràng là người có sáu ngón tay. Vì với tiếng đàn như vậy, thì một con người chỉ có năm ngón tay, không khi nào tấu lên được. Nhưng giờ đây Lục Chỉ Tiên Sinh thấy đối phương đã lên tiếng nhìn nhận là mình vừa tấu đàn khi nãy, nên cũng không tiện cật vấn chi thêm, bèn nói:

- Ngón đàn của các hạ quả là siêu quần bạt chúng, khiến ai nghe đến cũng phải khâm phục. Nhưng chẳng rõ lời nói vừa rồi của các hạ là có ý chi? Vậy, tại hạ rất bằng lòng nghe sự giải thích thêm của các hạ.

Lục Chỉ Tiên Sinh và Thiết Đạc Thượng Nhân cũng không biết mặt người ấy, nên mới bị phỉnh gạt như vậy. Trái lại, nếu lúc bấy giờ có mặt Lữ Đằng Không ở tại đây, thì chắc chắn ông ta sẽ nhận ra được đối phương ngay. Vì người đàn ông trẻ tuổi đó, không ai khác hơn là Tề Phúc!

Nhưng lúc bấy giờ Tề Phúc đã thay đổi cách ăn mặc, không còn có vẻ như một quân gia nữa.

Tề Phúc vốn có ý định phỉnh gạt hai người cấp tốc trở về Tiên Nhân Phong, hầu tạo điều kiện cho một âm mưu gây cuộc xô xát đẫm máu sắp xảy ra nơi ấy sẽ dễ dàng đi đến thành công hơn. Do đó, hắn ta bèn lên tiếng nói:

- Phi Hồ Lữ Đằng Không và Tây Môn Nhất Nương đều cho rằng các hạ đã sát hại đứa con trai yêu quý nhất của họ, nên hiện giờ hai người ấy đã đi đến hai phái Nga My và Điểm Thương, để mời các cao thủ trong hai môn phái này, cùng kéo đến Tiên Nhân Phong gây sự đánh nhau với các vị. Nhưng nếu nhị vị sợ rắc rối, thì tốt nhất nên tìm nơi ẩn trốn trước thì hơn. Song, khi bọn họ kéo đến Tiên Nhân Phong, mà lại không gặp được các vị, thì có lẽ những cây đàn cổ mà các vị đã sưu tầm hàng mấy mươi năm nay, chắc chắn sẽ phải chịu họa lây.

Lục Chỉ Tiên Sinh là một người yêu đàn đến mức không ai có thể giải thích được. Những cây đàn cổ mà ông ta đã sưu tập được, bình nhật ông ta còn yêu quý hơn cả tính mạng của mình nữa. Do đó, Tề Phúc đã nói một câu đánh trúng ngay chỗ nhược của ông ta, nên ông ta vừa nghe qua, liền kêu lên một tiếng "ối chao", rồi nói rằng:

- Thiết Đạc, chúng ta hãy gấp rút trở về!

Dứt lời, Lục Chỉ Tiên Sinh không chờ cho Thiết Đạc Thượng Nhân kịp lên tiếng nói chi cả, nhanh nhẹn phi thân lướt thẳng ra khỏi cánh rừng, hối hả lên lưng con lừa, giật cương chạy bay đi.

Thiết Đạc Thượng Nhân là một con người rất ít cảnh giác, nên thấy Lục Chỉ Tiên Sinh đã bỏ đi, cũng không muốn tìm hiểu nguyên nhân tỉ mỉ trong việc này, nên cũng vội vàng chạy theo, và chẳng mấy chốc sau, hình bóng đã mất hút.

Chùng ấy, Tề Phúc mới phá lên cười to ha hả, nói:

- Thừa chủ nhân, tôi đã nói cho hai ông ấy tin lời rồi!

Tức thì, từ một lùm cây kín đáo cách đấy khá xa, bỗng nghe có tiếng người đáp lại rằng:

- Việc làm của ngươi hay lắm, vậy chắc chắn chẳng bao lâu nữa thì ngươi sẽ trở thành một nhân vật chỉ chịu dưới tay một người, nhưng lại ngồi trên trăm vạn người đó!

Tề Phúc vội vàng cúi người, nói:

- Việc ấy tôi hoàn toàn trông nhờ ở sự nâng đỡ của chủ nhân. Hiện giờ, chúng ta có cần phải tiếp tục đi xúi bả thêm mọi người chung quanh, nhất là môn phái Nga My, và Điểm Thương, để họ cấp tốc kéo đến núi Võ Di gây sự chăng?

Tiếng của người trong rừng đáp rằng:

- Đây là lẽ tất nhiên. Chúng ta cần phải loan truyền việc này để cho tất cả nhân vật võ lâm đều được biết!

Tề Phúc và người chủ nhân của hắn ta quả đã nói đúng sự thực. Vì khi vợ chồng của Lữ Đăng Không chưa kịp đi đến Tô Châu, thì khắp cả võ lâm, ai ai cũng đều biết được chuyện ấy. Chính vì vậy, mà các phái chính tà đã cùng kéo nhau đến núi Võ Di, và những nhân vật ấy, nếu chẳng phải là vị Chưởng môn của một môn phái, thì cũng là những cao thủ bậc nhất trong môn phái cả.

Trong số quần hùng cùng kéo đến Tiên Nhân Phong, thấy đều có một mục đích khác nhau. Có những người vì việc Lục Chỉ Tiên Sinh bị hàm oan, nên tìm đến để trợ lực, như Trúc Lâm Thất Tiên. Nhưng cũng có người trước đây đã đón đường vợ chồng Lữ Đăng Không định cướp đoạt chiếc hộp gỗ của họ áp tải, bởi không được toại nguyện nên giờ đây họ lại định tìm đến, để chờ cơ hội ra tay cướp đoạt một lần nữa, ví như vị Chưởng môn của Phi Yến Môn là Thanh Yến Khưu Quân Tố, những vị Đường chủ tiếp cận với Liệt Hỏa Tố Sư ở phái Hoa Sơn, vị Chưởng môn Thái Cực Môn là Phán Tiên Từ Lưu Bản, Quỷ Thánh Thanh Linh, Hắc Thần Quân ở Thái Sơn chẳng hạn.

Nhưng ngoài số người ấy ra, lại còn có số người đang có mối thâm thù với Lữ Đăng Không, tìm đến để thanh toán nợ máu, như Hỏa Phụng Tiên Cô, Hàn Ngọc Hà.

Hơn nữa, lại còn một nhân vật đặc biệt, tìm đến với ý định ngăn chặn cuộc xô xát đẫm máu này, không cho xảy ra việc chém giết giữa các nhân vật giang hồ, ấy là Đàm Thăng.

Đồng thời, lại còn có một số mầm non ưu tú trong võ lâm, như anh em của Đàm Nguyệt Hoa, Đoan Mộc Hồng, cũng rủ nhau đi đến Tiên Nhân Phong, để tham dự một cuộc biến động hiếm có trên đời.

Bởi thế, Tiên Nhân Phong tại núi Võ Di, một địa điểm ẩn cư của Lục Chỉ Tiên Sinh, nhất thời đã trở thành một địa điểm tập hợp tất cả những cao thủ trong võ lâm. Và chắc chắn không mấy chốc nữa, nơi ấy sẽ trở thành một bãi chiến trường nặc mùi tanh máu!

- o O o -